

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

ကြယ်စင်မျှားဝေ

ပင်လယ်မျှားရဲ့ ဆုံမှတ်

ဒုတိယအကြိမ်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

နေ့လယ် ၁၂ နာရီပင် ဖြစ်လင့်ကစား နေရောင်ခြည်တို့ တိတ်ဆိတ်၊
ကောင်းကင်က မှုန်မှိုင်းအံ့ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ ။

မြို့ကလေးရဲ့ သုဿာန်တစ်ပြင်မှာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပတ်ထား
သည့် အလယ်ဗဟိုထဲမှာ တော့ မြေကျင်းလေးတစ်ခုက အသစ်စက်စက်
တည်ရှိသည်။ ။ ထိုမြေကျင်းထဲမှာ အိပ်စက်အနားယူနေသည် က အပေါ
စားသစ်သားခေါင်းလေးနှင့် မိန်းမရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

ထိုမိန်းမ၏ ရုပ်သွင်က ရာသီဥတုဒဏ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရသည့် အ
ဝတ်စုတ်တစ်ခုနယ်။ နွမ်းဖတ် ၊ စုတ်ပြတ်၊ ကျိုးကြေနေခဲ့သည်။ ။ ဖြူစုတ်
စုတ် အသားအရေမှာ နေလောင်၊ ရေလောင်၊ လေလောင်၊ ဓာတ်ကြီး
လေးပါးစလုံး လောင်မြိုက်ခဲ့ထားခဲ့ရသည့်ပုံ။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ငို လိုက်လေ၊ မိချွန်း:...သမီး:...သမီး"

"လုပ်ကြပါဦး:...မိချွန်း...မိချွန်း"

သည် မျှ ကြေကွဲ၊ စုတ်ပြတ်၊ ချွတ်ခြုံကျနေသော ပရိဒေဝရုပ်ကို ဆ
ရာဦးရဲသွန် မမြင်ဖူးခဲ့။ ကိုယ်ကပဲ လူထုထဲ ကောင်းကောင်း တိုးမဝင်ခဲ့
ရဖူးလို့ လား။ သောကပရိဒေဝဖြင့် နာကျင် ငိုညည်းနေသည့်ရုပ်များ ထဲ
မှာ သည် ရုပ်ကလေးက အဆိုးဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

မြေကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ တဒင်္ဂ ရူးသွပ်၊ လွတ်မြောက်နေသည့် မိန်းကလေးငယ်။

ပြူးကြောင်သော မျက်ဝန်းက ဝေဒနာတို့ ၏ ခံစားမှုအပေါင်း၏ အထွဋ်အထိပ်အဖြစ် နီရဲနာကျင်နေသော်ငြား သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ မစီးဆင်းတော့ပြီ။

မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံး အရည်ပျော်ကျခဲ့ပြီးနောက် စီးဆင်းစရာမရှိတော့သည့် မြစ်ကော၊ ချောင်းကောနယ်။ သူမမျက်ဝန်းတို့ တရှိန်ရှိန်လောင်မြိုက်နေပေရော။

ပါးစပ်ကို ဟ၊ မျက်ဝန်းကို ပြူးကျယ်၊ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် မြေကျင်းထဲ စိုက်ကြည့်နေသည့် ရုပ်က ရက်စက်လှသည့် ကံကြမ္မာ၏ မြားစိုက်ခံသားကောင်တစ်ကောင်နယ်။ မြေကျင်းထဲသို့ မြေစိုင်းခဲများ ထည့်ဖို့ လိုက်ကြသည်။ ။

"အမေ"

အသင်္ချေယျကပ်တစ်ခုလုံး ခိုင်မြဲကပ်ခိုတော့မည့် ပဲ့တင်သံတစ်ခု ကျသွား၏။ ကြည့်နေသူအားလုံး ဖြေမဆည်နိုင်။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝမှာ ဘဝတွေ အရင်းမှ ဖြတ်လှဲခံရ၊ ကံကြမ္မာ၏ အောက်မှာ ဘဝနှစ်ခု ပြိုကျပျက်စီး စိစိမှုန့်မှုန့်ကြေခဲ့ပြီ။

အမေက အကြော်ရောင်းရင်း ဖျတ်ခနဲ မူးမိုက်လဲကျ သေဆုံး သွားခဲ့သတဲ့ ။ သမီးလေးက ဆယ်တန်းစာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ စာသင်နေခဲ့သတဲ့ ။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် စုတ်ပြတ်နေသည့် မိခင်က ငါးဖယ်တစ်ကောင်လို လောကရဲ့ အထုအထောင်းကို သေသေချာချာခံခဲ့ရသတဲ့ ။ ၃

ဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကင်းစင်နေသည့် သမီးလေးက နှင်းဆီတစ်ဖူးကဲ့သို့ အစွမ်းကုန် ဝင်းပလှပနေခဲ့သတဲ့ ။

လေထဲမှာ ဝဲပျံခဲ့သည့် ဒဏ္ဍာရီများ အကြား မိန်းမတစ်ယောက်က တော့ ပျောက်ကွယ်၊ ကျေပျက်သွားရတော့မည်။

"အမေ"

ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် တစ်ခွန်းဟသံ၏ နောက်မှာ တော့ မိန်းမငယ်လေးသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်၊ မြေဖို့ ဆဲ သူ့မိခင် ကျင်းထဲသို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားခဲ့သည် ။

"ဟဲ့... ဟဲ့"

ကျောင်းသားများ ခေါ်ထုတ် ဆွဲတင်သွားသည် မှာ ပျော့ဖတ်၊ စုတ်ပြတ်နေသည့် မိန်းမငယ်လေးသည် သူတို့ ကျောင်းမှ ကျောင်းသူလေး ဖြစ်သည် ။

အုံးအုံးဒိုင်းဒိုင်းရွာချလိုက်သည့် မိုးကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ၊ လူများ မြေကျင်းမှ ရဲ့ခွာသွားကြသည် ။

မြေမှုန်များ ၊ မိုးရေများ ဖြင့် စိုရွှဲနေသည့် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်၊ လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပါလား။

သူမကို စိုးရွံ့၊ မသတိစွာ ကိုင်ဆုပ်ထားကြသည် ။ မြေကျင်းထဲလဲကျသွားခဲ့လို့ ပေါ့။

အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လောကပဲ။

သေရင်ဆင်းကြရမယ့် ကျင်းထဲကို ၊ ရှင်စဉ်မှာ မည်သူမျှ (တစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်) ဆင်းမကြည့်ရဲကြဘူးတဲ့ လား။

ကရုဏာတရားကြီးမားလွန်းသည့် ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်သာ ရှိခဲ့ရင် ဒီသနားစရာ သတ္တဝါလေးကို လစ်လျူရှုမည်မဟုတ်။ မျက်နှာလွှဲရက်မည်မဟုတ်။

ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် ကိုင်ထားကြသည့် သတ္တဝါမလေးကို ဆရာဦးရဲသွန် လက်ပြောင်းလွှဲယူလိုက်သည် ။

သုဿာန်မြေမှာ နာကျင်စွာငိုညည်းနေမည့် မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်၊ စိုလင်းတောက်ပပါစေလော့....။

*****

အခန်း (၂)

"ဆရာ...ဆရာ့ကို လူတွေက ပြောနေကြပြီနော်၊ မွေးပြီးစားသတဲ့ ။
စားဖို့ မွေး"

"ဘာ"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း မြို့ထဲမှ လူတစ်ဦး၏
စကားကြောင့် သူမယဉ်ကျေးနိုင်တော့။

လူတွေဟာ အံ့ဩစရာကြီးပါတကား။

သူညဖြစ်နေသည့် ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်လည်း မကယ်တင်ကြ
ဘူး။ သူတစ်ပါး ကယ်တင်ထားတာလည်း လက်ညှိုးထိုးသတဲ့ ။

ရှိစေ...ကိုယ်က ဆံတစ်ခြည်မျှ မှားယွင်းသူ မဟုတ်လို့ ဆရာဦးရဲ
သွန် မမှုပါ။ ပုထုဇဉ်မို့ ခံပြင်း ဒေါသဖြစ်ရုံတော့ ခွင့်ပြုပါ။

ပြောလာသည့် မိတ်ဆွေကို သူ့အသေအချာ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်
။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး။ သူ့သားက ဦးရဲသွန်ရဲ့
ကျောင်းသားတစ်ဦး။ သူ့အမည် ဦးခင်ဝင်း။

"ဆရာက မိရွန်းကို ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ ထားပေး။ ကျောင်း
ထားပေးတယ် မဟုတ်လား။ ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်းသာတာမဟုတ်
ဘဲနဲ့ "

ဘယ်သူပြောလဲ ချမ်းသာမှ လူလူချင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ်လို့။
ချမ်းသာသူတွေကတောင် ပိုပြီး နှလုံးမာ၊ အသည်းမာတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ။ ကြည့်ရှုမယ့်သူ မရှိလို့ ကျွန်တော်က ကြည့်ရှုလိုက်ရတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ...ကိုယ့်မြို့က ကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ဖို့ တော့ စိတ်မကူးဘူး။ မအေနဲ့ အတူ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ များ စိတ်ကူးနေကြသလားပဲ"

သူ မာဆတ်စွာပြောတော့ ထိုလူက ရယ်မောသည်။ ။

"မြေတော့ ဘယ်မြှုပ်ပစ်မလဲ ဆရာရယ်...လူရင့်မကြီးတစ်ယောက်ကို။ ပြီး...မိရွန်က ချောတယ်လေ"

ဪ...တကယ့်နာကွန်ဖရင့်နှင့်မ လာတွေ့နေရသည် ကိုး။
ကျောချမှ စားပြမှန်းသိ။ သည် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဦးရဲသွန် မပါဝင်လိုတော့။

စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံထောင်ပြ၊ ထားပစ်ခဲ့ရင်း ပြီတီတီရုပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

အမှန်တရားဟာ မပျောက်ကွယ်လောက်ဘူး။

လောကပါလတရားတွေ သူ့ကမ္ဘာမှာ မသေဆုံးစေရ။

နောက်မှ စကားတစ်ခွန်း ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ။

"သတိထားနော် ဆရာ။ ကောင်မလေးသားအမိက ခပ်ပျက်ပျက်ရယ် ၊ တော်ကြာ ဆရာ သူ့ညွတ်ကွင်းထဲ မိနေဦးမယ်"

*****